

han havde skummet af Suppen, havde taget saa meget som til 4 Stykker Mad — „og som Følge deraf dikterer jeg ham 14 Dages Skibsarrest“. — Derefter stod Kreutzfeldt frem og sagde: „Det kan jeg ikke tage imod, maa jeg ikke faa den Sag noget nærmere undersøgt“. — „Hold Kæft! De har ikke noget at skulle have sagt her, skrub af med Dem!“ — Det var Kammer-tonen. Naar Manden efter i Mandskabets Paahør at være beskyldt for Tyveri, udtaler Ønske om at faa Sagen nærmere undersøgt, er Svaret: Hold Kæft, skrub af!

Nu gjaldt det om at faa fat i Mandens Synderegister. I Marts Maaned havde en Proviantmester om Bord paa Skibet anmodet Kreutzfeldt om at skaffe noget Margarine ude fra Byen, fordi Skibet havde for smaa Forsyninger, og en Dag kom saa Kreutzfeldt med 1½ Pund Margarine, som han paastod, det var lykkedes ham at skaffe hjemme. Mesteren spurgte ham, om han ikke kunde skaffe en Kvittering for Margارين; dertil svarede han: „Det kan jeg ikke, thi Margارين er købt til Familien hjemme i smaa Portioner, og der faar man ikke Kvittering.“ — Ja, de skulde bruge en Kvittering, men den kunde han altsaa ikke skaffe. Da der saa var gaaet 3½ Maaned, henimod Slutningen, da man begyndte med yderligere Forfølgelse imod ham, sagde man igen til ham, om han vilde skaffe Bevis for, at han havde købt Margارين, for man havde ham mistænkt for, at han havde stjaalet den af Skibets Beholdning, leveret den tilbage og faaet Penge for den. Dertil svarede han: „Jeg kan ikke sige andet, end at min Søster har købt Margارين, det kan jeg skaffe Bevis for, og tror De ikke paa mig, kan De sende en Mand med mig hjem, og vi kan saa tale med min Søster.“ — Der fulgte saa en Mand fra Skibet med ham hjem, og de fik bekræftet, at hun havde købt Margارين i tre Gange i mindre Portioner, idet man ikke kunde faa 1½ Pund paa een Gang, og derefter havde Kreutzfeldt faaet den med om Bord. Man kunde saa ikke komme videre med den Sag, men erklærede, at der dog hvilede en Mistanke paa Manden.

Saa blev der en Dag henad Sommeren serveret Bikssemad for Officererne, en Ret,

som de synes alle at sætte meget stor Pris paa, efter hvad der fremgik af Forhørene. Da Oppasseren skulde gaa ind i Officersmessen til 5 Officerer med Bikssemad, spurgte han Kreutzfeldt: „Hvis de nu spørger, om de kan faa mere, er der saa mere, end jeg gaar med her?“ — „Nej, der er ikke mere, jeg har taget fra til dig og til mig, og naar vi har faaet, er der ikke mere.“ — Saa gik Oppasseren med denne Besked. Da nu en af Officererne spurgte: „Er der mere ude i Køkkenet?“, svarede han i Overensstemmelse med den Besked, han havde faaet: „Nej“. — „Det vil vi selv se efter.“ Derefter for en af Officererne — jeg ved ikke, om det var Augsburg eller en anden — ud i Køkkenet for at se efter, og det viste sig da, at Kreutzfeldt havde tilbageholdt saa meget Bikssemad til sig selv og den anden, at det var næsten — som det hedder, det er jo altid en Skønssag — lige saa meget, som der var blevet serveret for de 5 Officerer, med andre Ord, han havde tilbageholdt mere Mad til sig selv, end han havde udleveret til de andre. Det er naturligvis en Forseelse, bevares, det er urigtigt, men der er jo et gammelt Ord, som siger, at det er en daarlig Kokkepige, der sulter. Denne Forseelse, at han, ikke for at sælge det, men for selv at spise det, havde taget en større Portion, end de andre fik, blev af Augsburg vurderet til 3 Ugers Skibsarrest. Da dette kom til, hvad der var sket i Anledning af Skummefedt- og Margarineaffæren, kom Kreutzfeldt til den Opfattelse, at nu var Forholdene blevet ganske utaalelige, og saa skrev han det Brev til Kæresten, som senere er offentliggjort, og tog sig af Dage, idet han haabede, at Sagen derefter maatte blive undersøgt, og at dette maatte foranledige, at man for Fremtiden fik en bedre Behandling der om Bord, end han havde været Genstand for.

Naar jeg omtaler denne Sag saa udførligt, er det, fordi man i en vis Del af Pressen har villet sige, at Kreutzfeldt var en Person, der havde gjort sig skyldig i Utilbørligheder og Uærlighed, og derfor var det urimeligt, at man nu vilde gaa saa haardt i Rette med Løjtnant Augsburg; denne havde været nødt til at fare frem, som det skete, mod Kreutzfeldt. Jeg vil understrege, at Forholdet var det, at